

opusdei.org

Numerářky auxiliar: Domov, který se šíří do celého světa

Numerářky auxiliar: specifické povolání, které posiluje a pečuje o rodinná pouta v Opus Dei.

06.04.2024

Ježíš právě skončil svou řeč o semenech, ptácích, trnách a úrodné půdě. Ilustroval tím různé dispozice těch, kteří mu naslouchají, jejichž dispozice si jsou tak nepodobné. Čas ukáže, jaké ovoce přinesou: „Co

padlo na dobrou půdu, jsou ti, kdo to slovo vyslechli a uchovávají ho v dobrém a upřímném srdci a s trpělivostí přinášejí užitek.“ (Lk 8,15) Pán má pravděpodobně stále na mysli tento obraz, když ho o něco později někdo vyruší: „Tvoje matka a příbuzní stojí venku a rádi by tě viděli.“ (Lk 8,20) Učitel ale k překvapení všech odpovídá: „Moje matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší a plní Boží slovo.“ (Lk 8,21) Je to jeden z momentů evangelia, kdy Ježíš promluví o novém druhu vztahu, který je silnější než ten, jenž ho viditelně poutal k jeho matce: pouto nadpřirozené rodiny, jež vzniká nasloucháním a přijetím Božího slova.

Podle obrazu Boha, který je společenstvím

Církev je slovy Katechismu „opravdová Ježíšova rodina“¹. Papež František to potvrzuje: „Ježíš vytvořil

novou rodinu, která již není založena na přirozených svazcích.“² Víra má tak silnou plodivou sílu, že vytváří nové, skutečné svazky. A v Opus Dei, které je malou součástíku církve, se děje totéž: ti, kdo zakusili stejná „znamení Boží lásky“³ jako svatý Josemaría, se stávají součástí malé rodiny, jíž je Dílo. Rodiny, která dýchá intimitou Boha; není to ani samota, ani izolace, ale společenství mezi osobami, mezi Otcem, Synem a Duchem svatým; rodina, jež je povolána k jednotě jak láskou Božího srdce, která ji oživuje, tak i božským posláním, k němuž byl každý z jejích členů povolán: předávat za všech okolností, že Bůh nás miluje jako své děti.

V prvních letech díla neměl svatý Josemaría jasno v tom, jak by se měl tento základní rys ducha Opus Dei, kterým je jeho rodinný charakter, uskutečnit. Zanedlouho si však uvědomil, že jeho matka a sestra ve

skutečnosti vytvářejí prostředí, které on pro centra Díla hledal. Po zralé úvaze v modlitbě se rozhodl je o tuto nenahraditelnou pomoc požádat. Blahoslavený Álvaro del Portillo po letech vysvětlil, jak tyto dvě ženy „do nadpřirozené rodiny, kterou začínal formovat náš zakladatel, přinesly teplo domova, které bylo pro život Escrivovy rodiny charakteristické. Naučili jsme se vážit si množství malých detailů, které se projevovaly v dobrém vkusu, v taktnosti ve vzájemném styku, ve starostlivosti o materiální věci používané v domácnosti, v ustavičné starostlivosti o ostatní a v duchu služby jako výraz bdělosti a odříkání; mohli jsme to už dříve pozorovat na osobě našeho otce a nyní se to potvrdilo i u babičky a tety Carmen.“⁴

Kolikrát jsme si uvědomili, jak důležitá je rodina, když jsme viděli děti vyrůstající v péči milujících rodičů, nebo jsme poznali prarodiče,

jak zakoušejí něžnou přítomnost a slůvka svých potomků. Bez této podpory v rodině, ať už jsme sebeúspěšnější, opravdový život neexistuje. Člověk, který ví, že je milován, dokáže s radostí překonat nebo snášet jakékoliv obtíže. Potřeba cítit se milován a patřit k domovu je univerzální: je součástí naší nejhlubší identity. Péče, obdarování, jež s tímto souvisí, „nemohou nikdy chybět, jakkoli daleko může lidstvo pokročit“⁵.

Říkáme-li, že lidé z Opus Dei tvoří rodinu, nejedná se jen o prosté rodinné prostředí, které se může vytvořit na mnoha jiných místech. Toto rodinné prostředí musí být hmatatelnou skutečností s nadpřirozenými kořeny a s každodenními, materiálními, citovými a láskyplnými plody. Každý z nás musí tato pouta pěstovat a posilovat, protože je na nás všech, abychom rodinnou atmosférou nejen

dýchali, ale abychom i touto rodinou skutečně byli.

Zakladatel Opus Dei ale tuto nutnost jasně viděl - spoléhat se na ty, kteří by moudře spojili hmotné a nehmotné a o tato pouta se starali zvláštním způsobem. Zajištění tohoto poslání, včetně těch nejmenších materiálních detailů, přísluší zejména numerářkám auxiliar. Je to specifické povolání, které vzniklo mezi prvními ženami Opus Dei, aby byly téma rukama, které spojují to nejbožštější a nejlidštější, napodobitelkami jiných rukou: rukou Ježíšovy Matky, které vždy obě tyto reality spojovaly, aby rozpoznaly a naplnily Boží vůli.

Nezištná láska, která druhého člověka posiluje

Snad nejviditelnější součástí poslání numerářky auxiliar je organizovat a plánovat péči o centra tak, aby si každý uvědomoval a cítil se

zodpovědný za svůj dům. Jako v každé rodině, úkoly se rozdělují pružně, dle možností každého. Dá se říci, že numerářky auxiliar mají tento domov ve svých rukou, aby jej potom předali ostatním⁶. V některých případech se tento rodinný rozměr může projevit v konkrétních činnostech jako je stravování, úklid nebo výzdoba, nicméně tato skutečnost nás přivádí k jiné skutečnosti, která materiální stránku věci přesahuje: k hlavnímu poslání těchto numerářek, a tím je podporovat každého v jeho identitě a apoštolském poslání.

„Nejedná se jen o vykonávání řady materiálních úkolů, které různými způsoby můžeme a máme plnit společně,“ píše prelát Opus Dei, „ale o jejich plánování, organizování a koordinaci tak, aby výsledkem byl právě takový domov, kde se každý cítí jako doma, je přijímán, posilován, je o něho postaráno a zároveň má

odpovědnost.“⁷ Proto svatý Josemaría považoval toto poslání za „apoštolát apoštolátů“, za „páteř“, která Opus Dei umožňuje pohybovat se ve světě jako rodina, nebo za „plátno“, na němž utkávají svá přátelství všichni ostatní členové Díla.

Ve svém každodenním životě se numerárka auxiliar snaží jistým způsobem uvádět do praxe slova, která se modlíme při modlitbě Anděl Páně: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1,14) Ve svém každodenním životě usiluje o pevné sepětí s eucharistií, aby Boha přivedla zpátky do světa a postavila ho před oči ostatních lidí: každé gesto, každé slovo, každá myšlenka a čin mají sdělit, že Bůh je přítomen v těch nejvšednějších věcech.

Odrazem Mariiny nekonečné plodnosti je celibát, který Bůh udělil Opus Dei, tajemný původce autentického otcovství a mateřství,⁸ k

němuž se u numerářek auxiliar přidává jeden specifický projev: „Svojí prací se staráte o život v Dílu a sloužíte mu a zároveň je středem a prioritou vaší práce jednotlivce.“⁹ Z toho vyplývá - a to je ten nejhlubší smysl vašeho poslání - nezištná láska projevující se ve všech rozměrech bytí; láska obdařená „mohutnou spontánností toho, co je živé, toho, kdo hledá dosud neznámé příležitosti, aby ukázal, že věří a miluje“¹⁰; láska, která každého člověka vyvádí z anonymity, oživuje ho, obdařuje ho novou silou, neboť mu připomíná, že je milován jen proto, že existuje, a ne proto, co má nebo co dělá.

Opravdová síla proměnit společnost

Ve světě, který si často zakládá na věhlasu a halasu, se může zdát, že práce numerářky auxiliar je nenápadná a tichá, ale ve skutečnosti

má sílu společnost proměnit. Neexistují přístroje, které by změřily energii, jež se uvolňuje z neustálé ochoty orientovat se na lidi, mít je vždy ve středu pozornosti a snažit se učinit všechny stránky jejich života bohatšími: materiální, mentální, citové, duchovní, sociální atd. Tento upřímný zájem o každého člověka prostupuje společností počínaje věřícími v Díle, kteří tento zlidšťující postoj následně vnášejí do svého profesního prostředí. Poslání spojovat božské a lidské, tak charakteristické pro Opus Dei, se jako v soustředných kruzích rozšiřuje na všechny, kdo s touto rodinou přicházejí do styku, až zasáhne celou společnost. „S Boží milostí, chcete-li,“ řekl Mons. Javier Echevarría numerářkám auxiliar, „můžete být jako duchovní jaderná elektrárna, apoštolská, jejíž účinek se rozšíří do celého světa.“¹¹

Každá numerářka auxiliar obohacuje život a práci v každém centru Díla svou osobností. Usiluje proto rovněž o potřebnou kvalifikaci a kompetenci pro tuto práci. V rámci této odbornosti se může jednat o ekonomické a obchodní řízení, optimalizaci zdrojů, vedení týmů, znalosti o výživě, schopnost přizpůsobit se lidem každého místa, udržitelnost atd. To vše znamená neustálé vzdělávání, držet krok s tím, jak se rozvíjí společnost a různé další profese, a zároveň neztrácet ze zřetele, že podstatné je být vnímavá a orientovaná na péči o rodinu. Žena, která je povolána k tomuto životu, „dává své profesionální schopnosti do služby ostatních lidí a prakticky tak ukazuje, jak se samotný duch může materializovat za různých historických okolností; faktor polidšťující kulturu je předvojem, a proto i inspirací pro profesionální práci všech lidí“.¹²

Péče o lidi a domov je privilegovaným prostředím, ve kterém se odehrává dialog se současným světem. „Máte obdivuhodné poslání,“ píše prelát Opus Dei, „proměňovat tento svět, dnes tak plný individualismu a lhostejnosti, v opravdový domov. Vaše práce, uskutečňovaná s láskou, může mít dopad na jakákoliv prostředí. Budujete lidštější a božštější svět, protože mu dodáváte důstojnost svojí prací proměněnou v modlitbu, svojí láskou a profesionalitou, se kterou se staráte o osoby v jejich celistvosti.“¹³

Volba, odevzdání, radost

Rozpoznat povolání numerářky auxiliar nespočívá ani tak v tom, že existuje určitá dispozice k určitým konkrétním úkolům, například úkoly, které přímo souvisejí se starostí o druhé. K této touze o růst celého člověka může přispět svým dílem

jakékoliv studium nebo odbornost. Bůh dává toto poslání komu chce: stačí mít touhu patřit na Krista a skrze Krista i na ostatní členy své rodiny a svého prostředí.

Obvykle numerářkám auxiliar nic nebrání v tom, aby se nadále vzdělávaly nebo osobně rozvíjely v jakékoli oblasti: je to poklad, který obohacuje je samotné, ale také jejich vztahy i práci. Důležité je, aby tento odborný i osobní rozvoj začlenily do své nejhlubší identity, což posílí pevné a zralé rozhodnutí k věrnosti Božímu povolání.

Na druhé straně se ale může stát, že odevzdanost numerářky auxiliar znamená zřeknutí se dosavadního povolání. A to se může stát mnohým, zejména těm, které se rozhodnou věnovat více času v péči o domácnost. Nejedná se ale jen o nějakou neuváženou oběť, ale o zralé rozhodnutí založené na radosti toho,

kdo se pouští do něčeho, co miluje, na radosti toho, kdo se rozhodl darovat život. Papež tuto pravdu nachází v postavě svatého Josefa: „Josefovo štěstí nespočívá v logice sebeobětování, nýbrž sebedarování. V tomto člověku nikdy není znát frustrace, nýbrž jenom důvěra. (...) Každé pravé povolání se rodí ze sebedarování, kterým je zralost jednoduchého obětování. (...). Tam kde povolání k manželství, celibátu či panenství nedosáhne zralosti sebedarování a zastaví se u pouhé logiky oběti, se pak namísto znamení krásy a radosti lásky stává výrazem neštěstí, smutku a frustrace.“¹⁴

Povolání numerářky auxiliar je, jako každé povolání v Opus Dei, „všeobjímající“, to znamená, že se promítá v celém životě¹⁵. Nejde o profesionální povolání, které se uskutečňuje pouze v průběhu pracovního dne. To samé poslání, které má učinit Boží lásku

hmatatelnou, oživuje chvíle formace, odpočinku, rodinného života, přátelství či jakékoli činnosti. Bůh chce, aby v Opus Dei byli lidé, kteří jsou do něj zamilovaní a svou přítomností předávali tutéž Boží lásku, tutéž péči jeho vtělenému a v eucharistii přítomnému Synu a také mužům a ženám, Božím dětem.

* * *

Stmívá se. Lidé stojí a naslouchají každému Mistrovu slovu. Ježíš má s jejich únavou soucit. Uvědomuje si, že většina z nich je daleko od domova, a žádá své nejbližší učedníky, aby tyto lidi usadili po skupinkách na trávu. Ježíš vykoná zázrak a nasytí je pouhými pěti chleby a dvěma rybami; všichni znovu naberou sílu a dále jdou cestou spolu s ním: muži, ženy i děti (srov. Jan 6,1-15).

Později Ježíš opět posílá učedníky, aby připravili jídlo. Před svým

utrpením, ve večeřadle, Ježíš před požehnáním stejným gestem a pohledem k nebi dává sám sebe v chlebu a víně (srov. Mt 26,17-27). Pán svou nesmírnou lásku zhmotňuje ve dvou skromných pokrmech, a tak si svou přítomnost na zemi zajišťuje jako předchuť nebeské hostiny až do konce časů. Tato láska ukrytá v chlebu a víně, přítomná ve svatostáncích center Díla, pomáhá numerářkám auxiliar uchovávat ducha rodiny, vyzdvihovat jedinečnou hodnotu každého člověka a učit svět budovat vztahy lásky, služby a pomoci.

1 Katechismus katolické církve, č. 764.

2 František, Anděl Páně, 10-VI-2018.

3 Svatý Josemaría, Kázání, 2-X-1968.

4 Blahoslavený Álvaro del Portillo, Rozhovor o zakladateli Opus Dei, kap. 6: „Rodina a armáda“.

5 Blahoslavený Álvaro del Portillo,
Pastýřský list, 24-I-1990, č. 44.

6 Srov. Svatý Josemaría, Dopis 36, 33.

7 Mons. F. Ocáriz, Pastýřský list, 25-X-2020, č. 14. Zvýraznění je rovněž v originálu.

8 Srov. Mons. F. Ocáriz, Pastýřský list, 28-X-2020, č. 13 a č. 22.

9 Srov. Tamtéž, č. 15

10 Svatý Josemaría, Dopis 36, č. 62.

11 Mons. J. Echevarría, Pastýřský list, 23-X-2005, str. 6.

12 „Úvahy o administraci v Opus Dei: bohatství a perspektivy,“ v Romana, č. 72, 2021.

13 Mons. F. Ocáriz, Pastýřský list, 28-X-2020, č. 17.

14 František, Apoštolský list Patris corde, č. 7.

15 Srov. Mons. F. Ocáriz, Pastýřský
list, 28-X-2020, č. 8.

Elvira Lorenzo

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
numerarky-auxiliar-domov-ktery-se-
siri-do-celeho-sveta/](https://opusdei.org/cs-cz/article/numerarky-auxiliar-domov-ktery-se-siri-do-celeho-sveta/) (20.03.2026)